

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 26, Zbawienie, Część 1

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 26, Zbawienie, część 1.

Teraz chciałbym poświęcić następne dwie sesje i dwa wykłady na omówienie biblijno-teologicznego tematu Nowego Testamentu, jakim jest zbawienie. W pewnym sensie moglibyśmy spojrzeć na całą historię Biblii jako na odkupieńczą historyczną interwencję Boga w historię, aby zbawić i uratować swój lud.

Ale tak, na pewnym poziomie, wszystko, o czym do tej pory mówiliśmy, mogłoby mieścić się w szerszym kontekście historii odkupienia przez Boga lub zbawienia przez Boga, tematu zbawienia. Więc na początek chciałbym podsumować historię zbawienia przez Boga w Starym Testamencie, która po prostu integruje cechy, o których już mówiliśmy w odniesieniu do innych tematów. Więc kiedy patrzymy na historię Starego Testamentu, zaczyna się ona od Adama i Ewy jako nosicieli obrazu Boga, zastępców regentów Boga, którzy działają jako jego przedstawiciele, a których celem jest rozprzestrzenianie panowania Boga i obecności Boga w całym stworzeniu.

Jednak widzieliśmy, że Adam i Ewa nie wykonali zadania z powodu grzechu; z powodu buntu i nieposłuszeństwa zawiedli i zostali wygnani z ogrodu, miejsca obecności Boga. Tak więc pojawia się pytanie: W jaki sposób Bóg przywróci swój zamiar wobec swojego ludu i stworzenia z Księgi Rodzaju 1 i 2? I w jaki sposób przywróci tę relację? W jaki sposób ponownie zamieszka ze swoim ludem, zamieszka pośród nich, wprowadzi ich do ich ziemi? Odpowiedź na to pytanie zaczyna się wypracowywać wraz z wyborem przez Boga Abrahama i narodu Izraela jako środków do wykonania tego, czego Adam i Ewa nie zdołali zrobić. I tak Abraham i naród Izraela mają być błogosławieństwem dla wszystkich narodów.

Mają być światłem dla wszystkich narodów. Mają działać jako królestwo kapłanów, aby pośredniczyć w obecności Boga i panowaniu Boga, a ostatecznie rozprzestrzenić je na całą ziemię, aby zrobić to, co Adam i Ewa mieli zrobić, ale nie zrobili, aby wypełnić pierwotny zamiar Boga dla jego ludu i stworzenia. Ale zawodzą tak jak Adam, a Izrael jest również wygnany z ziemi i z miejsca błogosławieństwa, z miejsca obecności Boga.

Więc po raz kolejny stajemy przed pytaniem, w jaki sposób Bóg zamierza zrealizować cele, które zamierzył przez Adama i które miały zostać zrealizowane przez Izrael, ale których oni również nie zrealizowali? Innymi słowy, kiedy myślimy o historii

odkupienia, ważne jest, aby zrozumieć, że Bóg nie może po prostu wyrzucić swoich poprzednich planów. Nie może po prostu powiedzieć, cóż, Adam nie zadziałał, a Izrael nie zadziałał. Pozwólcie, że spróbuję czegoś innego.

Pozwól mi spróbować planu C. Zamiast tego Bóg musi wypełnić swoje obietnice i Bóg wypełni swoje obietnice przez Adama i Izraela. Tak więc Bóg, przynosząc zbawienie całej ziemi, realizując swój zamiar dla całego stworzenia przez Adama i Ewę, musi również odkupić Izraela. Musi również ocalić swój lud, Izrael, aby zbawienie mogło dotrzeć do krańców ziemi.

Najpierw Bóg musi zająć się Izraelem i odpuścić mu grzechy, aby zbawienie mogło dotrzeć do krańców ziemi w wypełnieniu Jego obietnic i Jego intencji przez Adama i Ewę oraz dla Jego pierwotnego stworzenia. A historia odkupieńczej historii Starego Testamentu, zbawienie, które Bóg zamierza przynieść swojemu ludowi, Bóg dokonuje, posyłając Jezusa Chrystusa, aby zbawił swój lud przez swoją śmierć i zmartwychwstanie. Tak więc Chrystus przychodzi, przede wszystkim, aby odnowić, przywrócić i odkupić Izraela przez siebie, ucieleśniając przeznaczenie Izraela i zapewniając swoją śmierć, zapewniając ofiarę za grzechy swojego ludu, aby błogosławieństwo mogło dotrzeć do wszystkich krańców ziemi, błogosławieństwa zbawienia mogły rozszerzyć się na pogan.

I znowu, Chrystus czyni to poprzez swoją śmierć i zmartwychwstanie i włącza Żydów i pogan do jednego prawdziwego ludu Bożego przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Czyni to już przed ostatecznym ukoronowaniem tego, ostatecznym objawieniem tego, co widzimy w Objawieniu 21 i 22 z całą ludzkością w wypełnieniu pierwotnego zamysłu Boga dla stworzenia, w wypełnieniu zbawienia, które zamierza przynieść, aby przywrócić Izrael, a następnie włączyć pogan. Znajdujemy lud Boży zamieszkujący odnowioną ziemię w odnowionym przymierzu z Bogiem, Żydów i pogan zamieszkujących w nowym stworzeniu z Bogiem żyjącym pośród nich.

Księga Objawienia kończy się długą, odkupieńczą, zbawczą historią postępowania Boga ze swoim ludem, znajdując swój punkt kulminacyjny i kulminację w nowym stworzeniu z Objawienia 21 i 22. Tak więc na pewnym poziomie termin zbawienie można postrzegać jako szerokie pojęcie, niemal jako termin parasolowy, który odnosi się do odkupieńczo-historycznych działań Boga ze swoim ludem, aby uratować go z niedoli grzechu, niedoli grzechu, która jest wprowadzona w Księdze Rodzaju, rozdział 3, a następnie przywrócić swój lud i przywrócić jego pierwotny zamiar dla swojego ludu i dla swojego stworzenia. Ważne jest również, aby zdać sobie sprawę w tym momencie, że kiedy myślimy w kategoriach zbawienia, kiedy mówimy o zbawieniu Boga, które przynosi swojemu ludowi, kiedy mówimy o zbawieniu, zakłada to ludzkie niedole, zakłada coś, od czego są uratowani lub zbawieni.

To znaczy, że zakłada ludzką grzeszność. Część argumentacji Pawła w Księdze Rzymian zaczyna się w rozdziałach 1 i 3 od zademonstrowania ludzkiego położenia

ludzkiej grzeszności. W rozdziałach 1 do 3 Listu do Rzymian Paweł nie próbuje dowodzić ludzkiej grzeszności.

Jego celem nie jest pokazanie, jak grzeszni są ludzie ; raczej jego celem jest zademonstrowanie, że gniew Boży jest uzasadniony, potępienie lub ogłoszenie potępienia, ogłoszenie sądu nad ludzkością z powodu jej grzeszności. To jest powód, dla którego sprawiedliwość Boża jest konieczna i dlaczego proklamacja sprawiedliwości Bożej następuje w rozdziale 3. Ale Rzymian rozdziały od 1 do 3 demonstrują potępienie ludzkości. Pokazuje, że wylanie gniewu Bożego, rozdział 1, werset 18, jest uzasadnione z powodu ludzkiej grzeszności.

I tak Paweł potępia; Paweł faktycznie demonstruje potępienie zarówno Żydów, jak i pogan, zaczynając od pogan w rozdziale 1, ale przechodząc także do Żydów w rozdziałach 2 i 3. Tak więc, gdy dojdiesz do końca rozdziału, do środka rozdziału 3, cała ludzkość stoi potępiona przed Bogiem, zarówno Żydzi, jak i poganie. Tak więc Paweł mówi słynne słowa, które często cytujemy: Nie ma nikogo sprawiedliwego, ani jednej osoby, werset 20. Dlatego też nikt nie będzie uznany za sprawiedliwego przed Bogiem z uczynków prawa; raczej przez prawo stajemy się świadomi naszych grzechów. Paweł mówi rzeczy takie jak werset 10, jak jest napisane: nie ma nikogo sprawiedliwego, ani jednego, nie ma nikogo, kto by rozumiał, nie ma nikogo, kto by szukał Boga, wszyscy odwrócili się.

I znowu, nikt nie zostanie uznany za sprawiedliwego przez uczynki prawa, ponieważ cała ludzkość stoi w niewoli grzechu. A potem to osiąga punkt kulminacyjny w pewnym sensie z tym dobrze znanym odniesieniem w wersecie 23 rozdziału Rzymian 3: Wszyscy zgrzeszyli, Żydzi i Grecy, wszyscy ludzie zgrzeszyli i są pozbawieni chwały Bożej. I dlatego sytuacja może zostać naprawiona tylko przez sprawiedliwość, którą Bóg zapewnia przez wiarę w Jezusa Chrystusa.

Tak więc dyskusja o zbawieniu zakłada ludzkie położenie; zakłada ludzką grzeszność, w której istoty ludzkie są zniewolone i potrzebują ratunku lub zbawienia. Później w rozdziale 6 Listu do Rzymian, zaczynając od wersetu 15, zauważ, jak Paweł porównuje i przeciwstawia sytuację niewolnictwa. Mówi, że kiedyś byliśmy niewolnikami grzechu, chociaż teraz jesteśmy niewolnikami Jezusa Chrystusa.

W wersecie 12 mówi: nie pozwólcie więc, aby grzech panował w waszym śmiertelnym ciele, abyście byli posłuszni jego złym pożądliwościom. Taki był nasz poprzedni stan, grzech panujący w naszych śmiertelnych ciałach. Byliśmy jego niewolnikami i byliśmy mu posłuszni. W wersecie 13: nie oddawajcie żadnej części siebie grzechowi jako narzędzia niegodziwości, ale raczej oddawajcie się Bogu jako ci, którzy zostali przywrócenie ze śmierci do życia.

I oddajcie się za narzędzia sprawiedliwości, bo grzech nie będzie już panował nad wami, bo nie jesteście już pod prawem, ale pod łaską. A zatem w wersecie 16, czyż

nie wiecie, że gdy oddajecie się komuś, posłusznym niewolnikom, stajecie się niewolnikami tego, komu jesteście posłuszni?

od tego, czy jesteś niewolnikiem grzechu, który prowadzi do śmierci, czy posłuszeństwa, które jest sprawiedliwością, spójrz na rozdział 2 Listu do Efezjan. W rozdziale 2 Listu do Efezjan, w pierwszych kilku wersetach, Paweł opisuje sytuację, z której zostaliśmy uratowani. Co do was, byliście umarli w waszych występkach i grzechach.

Ponownie, prawdopodobnie, ostatecznie odzwierciedlając rozdział 3 Księgi Rodzaju i następujące po nim fragmenty, gdzie śmierć jest wynikiem ludzkiego grzechu. Tak więc byliście umarli w waszych występkach i grzechu, w którym żyliście, gdy postępowaliście według dróg tego świata i władcy królestwa powietrza. Duch działa teraz w tych, którzy są synami nieposłuszeństwa.

Wszyscy żyliśmy kiedyś wśród nich, zaspokajając pragnienia ciała i podążając za jego pragnieniami i myślami. Podobnie jak reszta, byliśmy z natury godni gniewu lub dziećmi gniewu godnymi gniewu Bożego. Ale potem, jak mówi tekst, z powodu swojej miłości i miłosierdzia, Bóg ożywił nas w Chrystusie, gdy byliśmy martwi.

Z łaski zostaliście zbawieni przez wiarę w Jezusa Chrystusa. A Bóg nas wskrzesił i posadził. Tak więc, raz po raz, Nowy Testament zakłada sytuację ludzkiego niedoli i ludzkiej grzeszności, z której musimy zostać uratowani.

Znajdujemy się pod gniewem Boga z powodu grzeszności. Na gniew Boga zasługuje sąd. Jego sprawiedliwa kara i sąd.

A Boży akt zbawienia nas w zbawieniu jest odpowiedzią na to. Teraz, na co chcę spojrzeć, w naszych następnych sesjach, chcę zacząć patrzeć na nowotestamentowe nauczanie o zbawieniu w kategoriach szeregu obrazów, różnych obrazów, które faktycznie pochodzą i są postrzegane jako wypełnienie Starego Testamentu. Ale także obrazów, które prawdopodobnie rezonują, a wiele z nich rezonuje, z czasami i kulturą Pawła i autora Nowego Testamentu.

Ale chcę przyjrzeć się różnym obrazom, które odnoszą się do rzeczywistości zbawienia, którego teraz doświadczamy przez Jezusa Chrystusa. I obrazom, które pochodzą wprost z Nowego Testamentu, ale znowu, takim, które mają również związek ze Starym Testamentem. Inną rzeczą, którą należy rozpoznać, jest to, że wszystkie te obrazy, spójne z innymi tematami, które omawialiśmy, i znudzi ci się słuchanie tego, ale pomaga to zrozumieć tak wiele z tego, co dzieje się w Nowym Testamencie, wszystkie te obrazy dzielą to już-ale-jeszcze-napięcie zainaugurowanej eschatologii.

To znaczy, że zbawienie jest czymś, czego już doświadczamy. To znaczy, błogosławieństwa zbawienia w czasie ostatecznym obiecane w Starym Testamencie, których już doświadczamy i w których uczestniczymy dzięki dziełu Chrystusa przed ostatecznym objawieniem się tych błogosławieństw zbawienia. To, co chcę zrobić, to zacząć od nadrzędnego tematu, a jest nim temat zbawienia.

Zbawienie to słowo, które po prostu oznacza ratunek lub wybawienie, na bardzo szerokim i ogólnym poziomie, ratunek lub wybawienie od niebezpieczeństwa. Nowy Testament wykorzystuje tę terminologię w odniesieniu do tego, co Bóg uczynił dla nas, ratując lub wybawiając nas od grzechu i przyszłego sądu z powodu tego grzechu. Być może punktem wyjścia, jeśli możemy, jest rozpoczęcie od Ewangelii, jeśli chodzi o zbawienie. Najwyraźniejszym odniesieniem, do którego odwoływaliśmy się wielokrotnie, jest Ewangelia Mateusza, rozdział 1, werset 21, kiedy Józefowi powiedziano, jak nazwać dziecko, które Maryja ma urodzić.

Powiedziano mu, aby nadał mu imię Jezus, ponieważ zbawi swój lud od grzechów. Prawdopodobnie tutaj nawiązanie do Izraela, który został zbawiony przede wszystkim od grzechów, które doprowadziły go do wygnania. Powiedzieliśmy, że przynajmniej niektórzy autorzy Nowego Testamentu i wielu autorów żydowskich zrozumiałoby, że Izrael nadal jest na wygnaniu.

I tak oto Jezus przychodzi, celem Jego przyjścia jest zbawienie Jego ludu, uratowanie go i wybawienie od grzechów, które sprowadziły ich na wygnanie, wybawienie ich i uwolnienie. Chociaż w tym momencie Mateusz nie mówi nam, jak to się dzieje i jak to wygląda, staje się jasne, gdy Ewangelia się rozwija, że Jezus wybawi ich od grzechów przez swoją śmierć na krzyżu. Jego śmierć na krzyżu zajmie się problemem grzechu i będzie to środek, za pomocą którego Jezus wybawi swój lud, szczególnie Izrael, od grzechów i wybawi ich z sytuacji wygnania.

W Ewangelii Łukasza znajdujemy, że najczęstszym określeniem Jezusa Chrystusa jest Zbawiciel. Jezus Chrystus jest przedstawiany jako Zbawiciel świata. Widzimy Jezusa, zwłaszcza jako Zbawiciela wyrzutków społecznych i grzeszników.

Widzimy, jak ratuje poborców podatkowych. Widzimy, jak ratuje Samarytan i trędowatych, tych z chorobą trądu. Widzimy, jak Jezus wyciąga rękę, by ratować ludzi, zwłaszcza tych, którzy są wyrzutkami społecznymi i znajdują się na marginesie społeczeństwa.

Ale Jezus jest przedstawiany jako Zbawiciel świata. W rzeczywistości słowa zbawienie lub Zbawiciel występują tylko w Ewangelii Łukasza lub częściej w Ewangelii Łukasza niż gdziekolwiek indziej. Niektórzy nazwaliby nawet Ewangelię Łukasza Ewangelią zbawienia.

Zbawienie wydaje się być dominującym sposobem opisu Chrystusa. Jezus jest wciąż postrzegany jako przynoszący zbawienie swojemu ludowi. Starsza praca, która rozwija to zagadnienie, to niewielki tomik I. Howarda Marshalla, który nazywa Łukasza historykiem i teologiem.

On wielokrotnie demonstruje kluczowy temat zbawienia zarówno w Ewangelii Łukasza, jak i Dziejach Apostolskich. Tak więc Jezus jest Zbawicielem świata. Jezus jest tym, który przynosi zbawienie swojemu ludowi.

Można to zobaczyć najwyraźniej w pierwszym rozdziale. Nie będziemy przechodzić przez Łukasza jako całość i patrzeć na wszystkie miejsca, w których następuje zbawienie. Nie zrobimy tego również w Dziejach Apostolskich.

Ale w rozdziale 1 Ewangelii Łukasza, już w pierwszym rozdziale, znajdujemy zbawienie. Znajdujemy, że Bóg teraz interweniuje. Bóg teraz działa, aby przynieść zbawienie swojemu ludowi.

Widzimy to w różnych śpiewanych pieśniach lub różnych przemówieniach wygłoszonych w rozdziale 1 Ewangelii Łukasza. Na przykład w rozdziale 1 Ewangelii Łukasza, wersecie 47, pieśń Marii jest odpowiedzią na narodziny Jana Chrzciciela i narodziny Jezusa. Zwłaszcza dziecka, które ma urodzić.

W odpowiedzi na to Maryja mówi: Moja dusza wielbi Pana, a mój duch raduje się w Bogu, moim Zbawicielu. Tak więc już hymn, który śpiewa Maryja, sygnalizuje główny temat działania Boga, który teraz działa, aby przynieść zbawienie i odkupienie dla swojego ludu. Widzimy to również w pieśni Zachariasza później w wersetach 67-69 rozdziału 1. Jego ojciec, Zachariasz, został napełniony Duchem Świętym i prorokował. Chwalcie Pana, Boga Izraela, ponieważ przychodzi do swojego ludu i go odkupił.

On podniósł róg zbawienia dla nas w domu Dawida, swego sługi. Co ciekawe, jeśli przeskoczysz do rozdziału 2 w kontekście narodzin Jezusa, zauważ, jak zbawienie odgrywa ponownie kluczową rolę. W rozdziale 2, wersecie 11, kiedy anioł ukazuje się pasterzom, aby ogłosić narodziny Jezusa Chrystusa, dobrą nowinę o narodzeniu Chrystusa, anioł mówi do nich, w wersecie 10: Nie bójcie się, zwiastuję wam dobrą nowinę, która wywoła wielką radość wśród wszystkich ludzi.

Dzisiaj, w mieście Dawida, narodził się wam Zbawiciel, a jest nim Mesjasz lub Jezus Chrystus Pan. Później, gdy Jezus zostaje przyniesiony do świątyni, aby zostać poświęconym, w wersecie 30, człowiek imieniem Symeon przychodzi do świątyni i widzi dziecko. Symeon bierze dziecko w ramiona i teraz mówi: Wszechwładny Panie, jak obiecałeś, teraz możesz odprawić swego sługę w pokoju, bo moje oczy ujrzały twoje zbawienie. Tak więc już w rozdziale 1 Łukasz chce jasno powiedzieć, że przez zbawienie Boga Jezusa Chrystusa, jego zbawienie w kategoriach błogosławieństw,

które ma teraz przynieść swemu ludowi, jest teraz obecne i spełnia się w osobie Jezusa Chrystusa.

Oczywiście, jak powiedzieliśmy, Dzieje Apostolskie, które są drugim tomem dwutomowego dzieła Łukasza, również są wypełnione zbawieniem lub językiem Zbawiciela, Dzieje Apostolskie rozdział 4, werset 12. Ponownie, chciałbym podać kilka przykładów roli, jaką zbawienie odgrywa w Dziejach Apostolskich, Dzieje Apostolskie rozdział 4, werset 12. W 4:12 czytamy: W nikim innym nie ma zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego imienia, przez które moglibyśmy być zbawieni.

Niektórzy powiedzieliby nawet, że ten werset w pewien sposób podsumowuje naukę Nowego Testamentu lub przynajmniej działa jako nauka o zbawieniu. Ponieważ Jezus Chrystus jest Panem wszechświata w poprzednim wersecie, ukrzyżowany Mesjasz został wskrzeszony, a teraz zbawienie można znaleźć tylko w osobie Jezusa Chrystusa. Rozdział 15, Dzieje Apostolskie rozdział 15 i werset 11 również.

W Dziejach Apostolskich rozdział 15 i werset 11 przeczytam i cofnę się i przeczytam werset 12. Teraz więc, dlaczego próbujecie wystawiać Boga na próbę, wkładając na karki pogan jarzmo, którego ani my, ani nasi przodkowie nie mogliśmy unieść? Nie, wierzymy, że to przez łaskę naszego Pana Jezusa Chrystusa jesteśmy zbawieni tak jak oni. Więc teraz zbawienie, ponownie Bóg łaskawie działał przez Jezusa Chrystusa, nie przez przestrzeganie prawa, ale teraz działał przez Jezusa Chrystusa, aby przynieść zbawienie swojemu ludowi.

Znajdujemy coś podobnego w rozdziale 13. Rozdział 13 i werset 38, Dlatego, moi przyjaciele, chcę, abyście wiedzieli, że przez Jezusa zwiastowane jest wam odpuszczenie grzechów. Przez Niego każdy, kto wierzy, zostaje uwolniony od grzechu, usprawiedliwienie, którego nie możecie uzyskać pod Prawem Mojżeszowym ani pod Prawem Mojżeszowym.

Uważaj, aby to, co powiedzieli prorocy, nie przytrafiło się tobie. Tak więc raz jeszcze, odkupienie i zbawienie przychodzą w odkupieńczym dziele Boga z Jego ludem wraz z przyjściem Chrystusa. Zbawienie przychodzi wyłącznie przez wiarę w Jezusa Chrystusa, a nie przez prawo Mojżeszowe.

I raz po raz widzimy w Dziejach Apostolskich, że to odpowiedź skruchy i wiary jest konieczna do zbawienia. Ponownie, to przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa nasze zbawienie zostało dokonane w Księdze Dziejów Apostolskich. Kiedy przechodzimy do listów Pawła, ponownie odkrywamy, że zbawienie odgrywa kluczową rolę, a ja traktuję zbawienie jako termin nadrzędny, ale możemy traktować je również jako swego rodzaju oddzielny temat.

W listach Pawła znajdujemy wyraźne odniesienia do działań Boga w celu zbawienia Jego ludu. Na przykład w 1 Liście do Tesaloniczan znajdujemy Pawła odnoszącego się

do zbawienia Bożego. Na samym początku księgi, w rozdziale 1, wersecie 10, cofnę się i przeczytam część wersetu 9, ponieważ jest to mniej więcej w środku zdania. Opowiadają, jak Paweł relacjonuje to, co usłyszał o Tesaloniczanach.

Mówią, jak nawróciliście się do Boga od bożków, aby służyć Bogu żywemu i prawdziwemu i oczekiwać Jego syna z nieba, którego wskrzesił z martwych, Jezusa, który nas ratuje od nadchodzącego gniewu. I widzimy coś podobnego w rozdziale 5 i wersecie 9. Albowiem Bóg nie przeznaczył nas, abyśmy cierpieli gniew, ale abyśmy otrzymali zbawienie przez naszego Pana Jezusa Chrystusa. Tak więc tutaj zbawienie jest rozumiane w kategoriach ratowania lub wybawiania nas od gniewu Bożego; to jest sprawiedliwy sąd i kara Boga, na które zasługujemy, ponieważ ludzie na to zasługują z powodu grzeszności.

Podobny język znajdujemy w rozdziale 5 Listu do Rzymian. Jeśli zwrócisz się do Rzymian, autor faktycznie zaczyna swoją książkę od odniesienia do ewangelii, a w niej znajduje się moc Boża dla zbawienia. Ale rozdział 5 Listu do Rzymian i wersety 9 i 10, to jest List do Galatów, pozwól mi przejść do Rzymian.

Rzymian rozdział 5 i wersety 9 i 10, ponieważ zostaliśmy usprawiedliwieni przez Jego krew, o czym Paweł argumentował w pierwszych czterech rozdziałach, zostaliśmy usprawiedliwieni na podstawie wiary w Jezusa Chrystusa. Porozmawiamy o temacie usprawiedliwienia nieco później. Ale ponieważ zostaliśmy usprawiedliwieni przez Jego krew, o ileż bardziej będziemy zbawieni od gniewu Bożego przez Niego? Bo jeśli będąc wrogami Boga, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Jego syna, o ileż bardziej, będąc pojednani, będziemy zbawieni przez Jego życie? Tak więc raz jeszcze, zbawienie jest postrzegane w kategoriach ratowania lub uwalniania od gniewu Bożego, to jest Jego sądu, kary, którą wyleje na tych, którzy buntują się przeciwko Niemu, którzy są grzeszni, a zbawienie jest teraz postrzegane jako ratunek od sądu w czasie końca, wylania gniewu Bożego.

To jest strona zbawienia, która jeszcze nie istnieje; Bóg ratuje ludzi przed sądem w czasie końca. Jednak w listach Pawła widzimy również wymiar, który jest już obecny, że zbawienie jest również obecnym zjawiskiem. Na przykład w Liście do Kolosan, rozdział 1, werset 13, myślę, że widzimy zbawienie jako obecną rzeczywistość.

Kolosan 1.13, bo nas wybawił spod władzy ciemności i wprowadził do królestwa umiłowanego syna, w którym mamy odkupienie. To jest w synu, Jezusie Chrystusie, mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów. Tak więc, zbawienie teraz, ponownie, Bóg wybawił nas spod władzy szatana, władzy tego obecnego wieku. On nas wyzwolił i wybawił nas od tego.

Przyjrzelśmy się już rozdziałowi 2 Listu do Efezjan, ale wydaje mi się, że w rozdziale 2 Listu do Efezjan zbawienie jest również obecną rzeczywistością. List do Efezjan rozdział 2 i werset 5, ale przez wielką miłość swoją, chociaż byliśmy umarli w naszych

występkach i grzechach, pod panowaniem władzy tego dziedzica, zasługującego na gniew z powodu naszej grzeszności, ale przez wielką miłość swoją i miłosierdzie, Bóg, który jest bogaty w miłosierdzie, ożywił nas z Chrystusem, nawet gdy byliśmy umarli w naszych występkach, to łaską jesteście zbawieni. To znaczy, w tym kontekście, zbawieni od bycia umarłymi w naszych występkach i grzechach, zbawieni od gniewu Bożego.

A werset 8, bo łaską jesteście zbawieni przez wiarę. A to nie jest z was, a jest darem Boga, nie na podstawie uczynków, aby się nikt nie chlubił. I możesz też dodać Tytusa 3:5, tekst, który czytaliśmy wcześniej.

Co najważniejsze, w Liście do Rzymian, księga Rzymian zaczyna się w wersecie 16 rozdziału 1. Paweł mówi: Nie wstydę się bowiem ewangelii, ponieważ jest ona mocą Bożą, która przynosi zbawienie każdemu, kto wierzy. Tak więc w sercu przesłania ewangelii, centralnym przesłaniem ewangelii jest to, że teraz Bóg przychodzi, aby ratować i zbawić swój lud. Bóg przychodzi, aby przynieść obiecane zbawienie swojemu ludowi.

I to moc Boża jest w stanie tego dokonać. Tak więc zbawienie, ponownie, jest dominującym tematem, szczególnie w pismach Pawła. Chodzi o to, że Bóg przyszedł teraz, aby przynieść obietnice zbawienia, obiecane błogosławieństwa związane z nową erą zbawienia i obietnicę ze Starego Testamentu swojemu ludowi.

Przyszedł, aby wyzwolić ich od gniewu Bożego, wyzwolić ich od grzechu, od mocy Szatana i mocy zła, a także aby ich uratować i przynieść im błogosławieństwa przebaczenia i odkupienia. Aby przejść do innego tematu związanego ze zbawieniem, jest wybór ludu Bożego. Bóg przedstawia swój lud jako wybrany.

Autorzy Nowego Testamentu przedstawiają lud Boży jako wybrany, jako wybrany. W tym momencie nie jestem zainteresowany wchodzeniem w bardziej systematyczną debatę teologiczną między kalwinizmem a arminianizmem, chociaż uważam, że jest ona wartościowa i ważna. Czy powinniśmy rozumieć wybranie bardziej w ramach arminiańskich? Czy powinniśmy rozumieć je bardziej w ramach reformowanych lub kalwińskich? Zamiast tego, ponownie, chcę zwrócić uwagę na to, jak funkcjonuje ono w listach Pawła, i że znajdujemy, i mówiliśmy o tym już w powiązaniu z tematem ludu Bożego, ale tutaj znajdujemy z językiem wybierania lub wybrania w Starym Testamencie, znajdujemy język Starego Testamentu stosowany teraz do ludu Bożego Nowego Testamentu lub nowego ludu Bożego.

List do Efezjan, rozdział 1, werset 4, w części, w której Paweł wzywa swój lud do chwalenia Boga z powodu błogosławieństw zbawienia, które wylał na swój lud i dokonał przez osobę Jezusa Chrystusa. List do Efezjan zaczyna się w wersecie 4, ponieważ Bóg wybrał nas w Nim przed stworzeniem świata, abyśmy byli święci i

nienaganni przed Jego obliczem. Znajdujemy również w rozdziale 3, wersecie 12 Listu do Kolosan, że jako wybrany lud Boży jesteśmy święci i bardzo kochani.

Więc ten język wyboru, myślę, pochodzi ze Starego Testamentu. To naród Izraela został wybrany. Byli umiłowanymi Boga.

Byli wybranym ludem Boga. Zostali wybrani przez Boga, aby być jego własnością. Teraz widzimy, że język ten odnosi się do ludu Boga, którego Bóg zbawia.

Ten język wyboru pokazuje, że są oni prawdziwym ludem Boga, który został stworzony i powołany do istnienia przez boską inicjatywę. Tak więc ten język wyboru ma przede wszystkim pokazać łaskawą inicjatywę Boga w powołaniu do siebie ludu, w wyborze ludu. Lud Boży został wybrany przez Jego łaskę, pokazując, że jest prawdziwym ludem Boga.

Prawdopodobnie również wyraźnie wskazuje, że lud Boży jest wyraźnie częścią planu Boga od wieczności w wyborze ludzi. Ponownie, nie będziemy dalej zagłębiać się w naszą arminiańską i kalwińską debatę na temat tego, jak to formułujemy i rozumiemy w odniesieniu do naszego wyboru lub Bożej wiedzy uprzedniej itd., itd., ale po prostu rozpoznać funkcję tego języka w odniesieniu do naszego zbawienia, zbawienia, które teraz Bóg dokonał dla swojego ludu. Ale wybór wyboru odgrywa kluczową rolę w zbawieniu Jego ludu przez Boga, w tym, że Bóg teraz podejmuje łaskawą inicjatywę, aby powołać do siebie lud, aby powołać lud do istnienia.

Inną cechą, w którą nie chcę wchodzić w szczegóły, jest to, czy język wyborczy dotyczy osób fizycznych, czy tylko korporacji. Moim zdaniem prawdopodobnie dotyczy to obu tych kwestii jednocześnie. Innym obrazem, innym bardzo ważnym obrazem opisującym nasze zbawienie jest język odpuszczenia grzechów.

Jedną z obietnic nowego przymierza w rozdziale 31 Księgi Jeremiasza, a także w rozdziale 36 Księgi Ezechiela, jest obietnica Boga dotycząca naszych grzechów i obietnica przebaczenia grzechów. Pozwólcie mi przeczytać Księgę Jeremiasza; przeczytam tylko tekst. Rozdział 31 Księgi Jeremiasza i początek wersetu 33.

Oto przymierze, które zawrę z ludem Izraela po tym czasie, mówi Pan. Włożę moje prawo w ich umysły i wypiszę je na ich sercach. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

Nie będą już nauczać swego bliźniego ani mówić sobie nawzajem, poznajcie Pana. Następnie przejdźmy do końca wersetu 34, bo przebaczę ich niegodziwość i nie wspomnę więcej ich grzechów. Tak więc przebaczenie grzechów, to znaczy Bóg, przebaczący grzechy Izraela, które w pierwszej kolejności doprowadziły ich do wygnania, które sprowadziły na nich Boży sąd, zostaną teraz przebaczone przez nowe przymierze.

Tak więc jedną z obietnic nowego przymierza w Starym Testamencie jest odpuszczenie grzechów. Ale także to, co znajdujemy w Nowym Testamencie, co było związane ze starotestamentowym systemem ofiarniczym pod Starym Przymierzem, jest teraz spełnione przez śmierć Jezusa Chrystusa na krzyżu, ponieważ to przez śmierć Jezusa to Nowe Przymierze obiecało w Jeremiaszu i Ezechielu i gdzie indziej jest ostatecznie zainaugurowane. Widzieliśmy to już najwyraźniej w Hebrajczyków 9 i 10, i nie zamierzam wracać i czytać fragmentów.

Ale w Hebrajczyków 9 i 10 znajdujemy Jezusa wyraźnie inaugurującego przez swoją śmierć, Jezusa inaugurującego nowe przymierze Jeremiasza. Autor Hebrajczyków cytuje obszernie fragment z Jeremiasza 31. Tak więc teraz odpuszczenie grzechów nie jest związane ze starotestamentowym systemem ofiarniczym, ale teraz starotestamentowy system ofiarniczy, który nie mógł ostatecznie, ostatecznie i doskonale poradzić sobie z grzechem, wskazywał na coś większego, a mianowicie na ostateczną ofiarę, którą teraz składa Jezus Chrystus, czyli na siebie samego, zajmując się grzechami ludzi i dokonując obiecanego odpuszczenia grzechów pod nowym przymierzem.

I tak, moim zdaniem, moim zdaniem, w pozostałej części literatury Pawła, w szczególności, gdy znajdujesz odniesienia do odpuszczenia grzechów, myślę, że autor zakłada, że śmierć Jezusa zainaugurowała teraz nowe przymierze Jeremiasza i Ezechiela, gdzie Bóg obiecał, że zajmie się grzechami swojego ludu, a teraz znajdujemy to spełnione w śmierci Jezusa, dokonując odpuszczenia grzechów pod nowym przymierzem. Tak więc, na przykład, w Efezjan 1 i wersecie 6, właściwie Efezjan 1 i wersecie 7, ponownie w tej liście błogosławieństw, które Bóg teraz, błogosławieństw zbawienia, które Bóg przynosi swojemu ludowi, werseł 7, w Nim, w Jezusie Chrystusie, mamy odkupienie przez Jego krew, odpuszczenie grzechów. I zauważ, jak odpuszczenie grzechów jest teraz w połączeniu z odkupieniem.

Porozmawiamy o tym temacie za chwilę. Ale odkupienie, odpuszczenie grzechów, które widzimy tutaj w Efezjan 1, werseł 7, jest związane z Jezusem Chrystusem, przychodzi przez Jezusa Chrystusa, mianowicie przez Jego śmierć, i należy je postrzegać jako wypełnienie zbawienia nowego przymierza. Kolosan rozdział 1, werseł 14, w którym, to jest w Chrystusie, mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów.

Zauważ ponownie związek z odkupieniem, ale odpuszczenie grzechów jest czymś, co przychodzi przez Jezusa Chrystusa. I ponownie, argumentowałbym nawet w Kolosan, że ostatecznie związek jest z nowym przymierzem, błogosławieństwami nowego przymierza zbawienia, które przynosi Jezus Chrystus. Później, w rozdziale 2 Kolosan w wersecie 13, kiedy byliście umarli w swoich grzechach i w nieobrzezaniu waszego ciała, Bóg ożywił was z Chrystusem.

On odpuścił wszystkie twoje grzechy. I wreszcie Rzymian rozdział 3, w Rzymian rozdział 3, w tej części, którą niektórzy często uważają za serce Rzymian, przynajmniej tematycznie, możesz przedstawić dobry argument za tym, być może. Rzymian rozdział 3 i werset 25, Bóg przedstawił go jako ofiarę przebłagalną.

Zobaczmy, pozwólcie mi się cofnąć. Bo wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej, a wszyscy są usprawiedliwieni darmo z Jego łaski przez odkupienie, które przyszło przez Chrystusa Jezusa. Wtedy Bóg przedstawił Go jako ofiarę przebłagalną przez przelanie Jego krwi, aby została przyjęta przez wiarę.

Uczył to, aby zademonstrować swoją sprawiedliwość, ponieważ w swojej wyrozumiałości pozostawił grzechy popełnione wcześniej bez kary. Tak więc nie ma tu wyraźnego języka przebaczenia. Ale znaczenie tego tekstu polega na tym, że w kontekście śmierci Jezusa Chrystusa w Rzymianach 3.25, śmierć Jezusa Chrystusa jest wyraźnie zapłatą za grzechy.

Jest podstawą łaskawego aktu przebaczenia Boga dla Jego ludu. Ponownie, bez użycia słowa przebaczenie, jednym z tekstów, który być może najlepiej oddaje znaczenie tego, że Bóg przebacza nasze grzechy, jest 2 List do Koryntian, rozdział 5, werset 19, gdzie autor mówi, że Bóg działał, pojednając ludzi z samymi sobą, nie licząc grzechów ludzi przeciwko nim. Tak więc przebaczenie grzechów oznacza, że Bóg nie liczy ich grzechów przeciwko nim, ale zamiast tego przebaczył im, wypełniając obietnicę Jeremiasza i Ezechiela o nadchodzącym nowym przymierzu.

Tak więc raz jeszcze, skutki grzechu w rozdziale 3 Księgi Rodzaju zostały odwrócone przez śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, które rozwiązały problem grzechu. To nie tylko grzech Adama, ale także grzech Izraela, więc odpuszczenie grzechów i wypełnienie nowego przymierza są teraz wypełnione w Jezusie Chrystusie i rozciągają się na jego lud. Inny bardzo ważny temat w związku z tym, a już widzieliśmy odpuszczenie grzechów związane z tym tematem, a jest to temat odkupienia.

Odkupienie jest jednym z tych obrazów, które mają zarówno tło starotestamentowe, jak i grecko-rzymskie za czasów Pawła, a mianowicie, że pochodzi z rynku. To komercyjny obraz, w którym odkupienie odnosi się do wolności, która przychodzi wraz z zapłaceniem ceny. I tak, chociaż niektórzy kwestionowaliby tę ostatnią część, czyli zapłatę za cenę, jako że zawsze lub nawet dominująco jest obecna w Nowym Testamencie, wydaje mi się, że skojarzenie, jak zobaczymy, skojarzenie języka odkupienia w całym Nowym Testamencie z krwią, to znaczy z krwią Jezusa Chrystusa, sugeruje, że Chrystus, lub jego śmierć na krzyżu, jest ceną, która jest płacona, aby uwolnić jego lud, to znaczy tych, którzy odpowiadają wiarą na Jezusa Chrystusa i ewangelię.

Tak więc na przykład w 1 Liście do Koryntian rozdział 6 werset 20, 1 Koryntian 6 i werset 20, myślę, że to jest tekst, który chcę, abyśmy przeczytali: Czy nie wiecie, jako

podstawę jego nakazu w wersecie 18, aby uciekać od nierządu, uciekać od nierządu seksualnego, werseł 19, Czy nie wiecie, że wasze ciała są w świątyniach Ducha Świętego, który jest w was, którego otrzymaliście od Boga? Nie jesteście sami dla siebie; zostaliście kupieni lub zostaliście kupieni za cenę. I tak wyraźnie tutaj Paweł mówi o byciu kupionym za cenę, chociaż nie mówi nam, jaka to cena w 1 Koryntian 6 werseł 20. Ale myślę, że jest to trudne w kontekście reszty listów Pawła i nacisku na śmierć Chrystusa, związek odkupienia w kontekście krwi Chrystusa, jego śmierci.

Trudno nie myśleć, że ceną, którą się płaci, jest śmierć Jezusa na krzyżu, a jego krew jest ceną, która nas odkupuje lub wyzwala. Jak powiedziałem, prawdopodobnie punktem wyjścia, chociaż jest to tekst, który znalazłby oddźwięk w uszach jego czytelników pogan, czytelników Pawła pogan, w kontekście grecko-rzymskiego świata i języka handlowego i targowego, najbardziej widocznym tłem dla tego jest prawdopodobnie Stary Testament, a w szczególności Wyjście. Możesz wrócić i przypomnieć sobie naszą wcześniejszą dyskusję na temat Wyjścia.

Exodus, kiedy Izrael został wyzwolony z Egiptu, gdzie zostali uwolnieni i wyzwoleni z niewoli Egiptu, jest często określany jako ich odkupienie. Księga Wyjścia, rozdział 15 i werseł 11 odnoszą się do dwóch tekstów Starego Testamentu, które wyraźnie wykorzystują język odkupienia w kontekście wolności lub wyzwolenia Izraela z Egiptu. Rozdział 15 w pieśni Mojżesza po przejściu przez Morze Czerwone, rozdział 15 i werseł 11.

Zobaczmy Exodus 15 i werseł 11. Zobaczmy, kto wśród bogów jest jak Ty, Panie? Kto jest jak Ty, majestatyczny w świętości, niesamowity w chwale i działający mocami? Zobaczmy, że to nie jest werseł, którego chcę. Pozwól mi się cofnąć.

Przeczytam dalej. Wersel 12, wyciągasz prawą rękę, a ziemia pochłania twoich wrogów. W swojej niezachwianej miłości poprowadzisz swój lud, który odkupiłeś.

Wiersz 12 jest tym, którego chciałem. Zwłaszcza wersety 12 i 13. Wyciągasz prawą rękę, a ziemia pochłania twoich wrogów, armię egipską.

W swojej niezachwianej miłości poprowadzisz ludzi, których odkupiłeś. To znaczy, których uwolniłeś. Idea odkupienia to wolność i uwolnienie od niewoli.

Bóg uczynił to, uwalniając swój lud z Egiptu. Wyjścia 15, werseł 11. Znajdujemy również odniesienie do tego w Psalmie rozdział 77.

Widzimy, zwłaszcza w Psalmach, ale także gdzie indziej w Starym Testamencie, że Bóg lub autorzy często wspominają potężne czyny Boga na rzecz Jego ludu. Często wspominają Exodus, gdzie Bóg wybawia swój lud z niewoli Egipcjan: Psalm rozdział 77 i werseł 15.

Swoim potężnym ramieniem odkupiłeś swój lud, potomków Jakuba i Józefa. Język odkupienia w Nowym Testamencie prawdopodobnie sięga czasów, gdy Bóg odkupił swój lud z Egiptu. On uwalnia, ratuje z niewoli, a teraz wyzwala swój lud.

Teraz znajdujemy w Nowym Testamencie, że to jest dokonane przez nasze zbawienie w Chrystusie. Teraz jesteśmy uwolnieni od niewoli grzechu. Marek rozdział 10, werseł 45, aby podać przykład ewangelii.

Jezus mówi: Nie przyszedłem, aby mi służyli, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu. Język kupowania lub odkupywania. Galatów, rozdział 1, werseł 4. Galatów odnosi się w wielu miejscach do odkupienia przez Boga jego ludu.

Używając języka odkupienia. Galatów rozdział 4. Właściwie zaczynając od Galatów rozdział 1 i werseł 4. Wróćmy do wersełu 3. Łaska i pokój wam od Boga Ojca naszego i Pana Jezusa Chrystusa, który wydał samego siebie za nasze grzechy, aby nas wyrwać z obecnego złego wieku według woli Boga i Ojca naszego. Teraz ta idea wybawienia nas z niewoli obecnego złego wieku jest również językiem zbawienia, ratowania i wybawienia, ale także językiem odkupienia.

Ale później w rozdziale 3, wersecie 13, Chrystus nas odkupił, wyzwolił nas lub uwolnił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem. Później, w kontekście języka Exodusu, Galatów rozdziały 4, 4 i 5. Ale gdy nadeszła pełnia czasu, Bóg posłał swego Syna, zrodzonego z kobiety, zrodzonego pod prawem, aby wykupił tych, którzy byli pod prawem, abyśmy mogli otrzymać adopcję za synów. W kontekście nowego Exodusu, Jezus Chrystus przyszedł teraz, aby wykupić swój lud z niewoli, teraz z niewoli pod prawem.

Język odkupienia znajdujemy gdzie indziej w Liście do Efezjan, rozdział 1, werseł 7. Nie będę tracił czasu na czytanie tego. W Liście do Kolosan, rozdział 1, werseł 14, oba te wersety, język odkupienia, są w kontekście odpuszczenia grzechów. Następnie, w Liście do Rzymian, rozdział 3, werseł 24, również mowa jest o odkupieniu związanym z tym, że Bóg zajmuje się naszymi grzechami.

Ale odkupienie niesie ze sobą również wymiar „jeszcze nie”. Już jesteśmy odkupieni. To znaczy, już jesteśmy uwolnieni od niewoli grzechu i śmierci poprzez zapłatę ceny, którą jest śmierć samego Jezusa.

Ale jest też wymiar nie-jeszcze. Znajdujemy go na przykład w Księdze Efezjan. List do Efezjan, rozdział 1, werseł 14.

Otrzymaliśmy pieczęć Ducha Świętego w wersecie 13. Efezjan 1.14, kim jest depozyt? Duch Święty jest depozytem, gwarantującym nasze dziedzictwo aż do odkupienia tych, którzy są własnością Boga. Tak więc nasze odkupienie, nasze uwolnienie i

wyzwolenie od obecnego wieku, od grzechu i śmierci, musi zostać jeszcze w pełni i całkowicie dokonane.

Również Efezjan rozdział 4 i werset 30 są w tej samej księdze. Nie zasmucajcie Ducha Świętego Bożego, którym zostaliście zapieczętowani na dzień odkupienia. Kolejne odniesienie eschatologiczne.

Można by też dodać Rzymian 8 i werset 23. W kontekście Rzymian rozdział 8 i werset 33, najwyraźniej samo stworzenie również oczekuje odkupienia. Rzymian 8.23 mówi: Nie tylko to, ale i my sami, cofając się do 22, całe stworzenie jęczy jak w bólach rodzenia aż do chwili obecnej.

Nie tylko to, ale my sami, którzy mamy pierwsze owoce Ducha, jęczymy wewnętrznie, gdy z utęsknieniem oczekujemy naszego przyjęcia do synostwa, odkupienia naszych ciał. Tak więc, ponownie, odkupienie ma jeszcze aspekt „nie” lub eschatologiczny. Tak więc odkupienie, temat odkupienia, sugeruje wyzwolenie lub wolność od grzechu z obecnego złego wieku za pomocą śmierci Chrystusa na krzyżu.

Śmierć Chrystusa na krzyżu można postrzegać jako cenę, która została zapłacona, krew Jezusa, śmierć Jezusa, cena, która została zapłacona, która nas wyzwala i uwalnia od niewoli grzechu. I to jest realizowane teraz w teraźniejszości. Ale to jest również tylko gwarancja naszego przyszłego odkupienia, które obejmuje również nasze fizyczne ciała.

Teraz, aby przejść do następnego tematu, wprowadzić następny temat, czyli usprawiedliwienie lub prawość. Język usprawiedliwienia, szczególnie w listach Pawła, skupimy się niemal wyłącznie na Pawle, ponieważ to on jest tym, dla którego usprawiedliwienie odgrywa kluczową rolę. I przynajmniej nie znajdujemy języka usprawiedliwienia poza listami Pawła, nawet jeśli koncepcja może tam być.

Ale usprawiedliwienie to słowo, które oznacza ogłosić sprawiedliwym, usprawiedliwić, ogłosić niewinnym grzechu. To słowo, które pochodzi z sądów. To słowo prawne lub termin kryminalistyczny.

I znowu, jego główny rozwój jest w tekstach Pawłowych. Znajdujemy go na przykład w Rzymianach, rozdziale 3 i wersecie 31. Nawiasem mówiąc, Rzymianie i Galaci to dwie księgi, w których usprawiedliwienie lub usprawiedliwienie przez wiarę odgrywa kluczową rolę.

A w rozdziale 3 i wersecie 21, ale teraz poza prawem, sprawiedliwość Boża została objawiona, o której świadczyło prawo i prorocy. Ta sprawiedliwość jest dana przez wiarę. Tak więc ten język sprawiedliwości prawdopodobnie odnosi się gdzie indziej do usprawiedliwienia w tej samej terminologii.

Paweł używa tej samej terminologii gdzie indziej, która jest często tłumaczona jako usprawiedliwienie w naszym angielskim tłumaczeniu. Tak więc w wersecie 24 Rzymian 3, wszystkie nasze grzechy są dalekie od chwały Bożej i są usprawiedliwione darmo przez Jego łaskę. Później, w wersecie 26 Rzymian 3, demonstruje swoją własną sprawiedliwość w obecnym czasie, aby być sprawiedliwym i tym, który usprawiedliwia tych, którzy mają wiarę w Jezusa Chrystusa.

A potem w argumentacji Pawła w Liście do Galatów, gdzie język usprawiedliwienia odgrywa również kluczową rolę w rozdziale 2, wersecie 16. Przeczytam werseł 15. My, którzy jesteśmy Żydami z urodzenia, a nie grzesznikami pogan, wiemy, że człowiek nie jest usprawiedliwiony przez uczynki prawa, ale przez wiarę w Jezusa Chrystusa.

Tak więc i my złożyliśmy naszą wiarę w Chrystusie Jezusie, abyśmy zostali usprawiedliwieni przez wiarę. Tak więc język usprawiedliwienia przez wiarę, znowu, to jest język, który, jak mam nadzieję, to pokaże, należy przede wszystkim rozumieć jako użycie języka prawnego lub sądowego, aby opisać to, co Bóg uczynił swojemu ludowi, ogłaszając ich sprawiedliwymi. To znaczy, usprawiedliwiając ich i ogłaszając ich niewinnymi lub niewinnymi swoich grzechów.

Teraz, toczy się bardzo znacząca debata na temat znaczenia języka usprawiedliwienia Pawła w teologii Nowego Testamentu. Często nazywa się to kontrastem między starą perspektywą Pawła a nową perspektywą Pawła. Stara perspektywa Pawła zasadniczo rozumiała usprawiedliwienie przede wszystkim w kategoriach prawnych.

To Bóg ogłasza nas sprawiedliwymi. Bóg jest terminem kryminalistycznym odnoszącym się do naszego statusu i pozycji przed Bogiem. Fakt, że zostaliśmy odpuszczeni naszym grzechom.

Zostaliśmy uniewinnieni. Zostaliśmy uznani za niewinnych. Podczas gdy nowsza perspektywa, NT Wright i James Dunn, niektórzy z was mogą rozpoznać te nazwiska i widzieć usprawiedliwienie bardziej w kategoriach deklarowania, kim są prawdziwi ludzie Boga.

W kontekście przymierza, kim są ludzie przymierza Boga? Zatem usprawiedliwienie ma więcej wspólnego z deklaracją, kim są prawdziwi ludzie Boga. NT Wright uważa, że jest to jedno i drugie. Sądowe, deklaracja niewinności, status stania przed Bogiem, bycia niewinnym grzechu, bycia uznanym za sprawiedliwego, bycia usprawiedliwionym, ale także bycia uznanym za członka prawdziwego ludu Boga.

Więc w naszej następnej sekcji, w naszym kolejnym wykładzie, chcę porozmawiać więcej o tym, jak powinniśmy rozumieć język usprawiedliwienia Pawła, a także pokazać, jak on również jasno pasuje i należy go rozumieć w ramach już, ale jeszcze nie.

To jest dr Dave Mathewson i jego seria wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To jest sesja 26, Zbawienie, Część 1.